

LIBBIE HAWKER

DAR
BOHA
SLUNCE

Copyright © Libbie Hawker
Translation © Zdík Dušek, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SEKHMET BED
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Draha Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-912-3

*Tak pravil Amenre, Pán Vesetu,
který předsedá Svatému domu:
Vzal na sebe majestátní podobu
jejího manžela krále Thutmose.
Našel ji, jak spala v kráse svého paláce.
Vzbudila ji jemná vůně boha,
kterého cítila v přítomnosti Jeho Veličenstva.
Hned k ní přišel, vnutil jí svou touhu
a způsobil, že ho viděla v podobě boha.
Když před ni předstoupil,
těšila se z pohledu na jeho krásu.
Jeho láska jí vnikla do končetin,
které zaplavila jemná boží vůně;
voněl jako země Punt.*

– Nápis ze zádušního chrámu Hatšepsut,
pátého krále osmnácté dynastie, v Džeser-Džeseru

1. ČÁST

BOHEM
VYVOLENÁ

1506 př. n. l.

1. KAPITOLA

Ahmore probudil pronikavý nářek. Bojovala se spánkem, odháněla ho a plašila, až ji konečně pustil. Dlouho ležela v posteli s vytřeštěnýma očima, ale ve tmě nic neviděla. Vzdálené vlny křiku ji přimrazily na místě. V prvních okamžicích po probuzení ten zvuk nedokázala zařadit. Kočka? Nějaký divný pták? Když se jí projasnila mysl, se zachvěním poznala, že jde o pláč žen.

Potmě a stále nahá prošla místností, bosýma nohama po studené mozaikové podlaze. Než dospěla ke dveřím, pochopila. Tížila ji přítomnost bohů, hustá jako med, naléhavá a varující. Ahmore vždy vnímala bohy.

Znecitlivělýma rukama otevřela dveře. Na chodbě Domu žen se míhaly stíny. Postavy na nástěnných malbách se ve tmě natahovaly a křivily a sahaly pažemi po rozechvělé Ahmore. Ve vzduchu visela těžká vůně parfému a květin, příliš sladká, než aby byla příjemná. Kvílení se blížilo. Ze tmy se vynořily postavy žen, které se opíraly jedna o druhou, drásaly si obličej a v zármutku si trhaly šaty, pokud vůbec nějaké měly. Ahmore sledovala, jak přicházejí a míjejí její dveře, aniž by si uvědomovaly její přítomnost. Renenet, Hentaneb, Chamaat, Baketamen: všechny tváře z harému, které znala a milovala, zčervenale hořem a s ústy zkřivenými pláčem. Prošly kolem ní jako jediné tělo s mnoha plačícíma očima, mnoha drápajícíma rukama, jako jediná bytost s mnoha žalem zasaženými *ka*.

Za nimi kráčela Mutnofret.

První králova dcera byla oblečená a nasadila si paruku, ačkoliv zjevně neměla čas namalovat si obličej. Její šaty nebyly roztrhané. Kráčela vzpřímeně, s narovnanými rameny, obličej jako pečlivě ovládanou masku, která však nedokázala skrýt její dychtivost. Ne před Ahmose. Už teď, v temnotě Domu žen, vypadala jako Velká královská manželka.

Mutnofret se zastavila u Ahmosiných dveří. „Náš otec zemřel.“

Ahmose mlčky přikývla. Už to věděla.

Mutnofret zářily ve tmě oči jako ohně. „Obleč se. Musíme jít za matkou.“

„Ne.“ Ahmose netušila, proč to řekla, jen že to říct musela. Když tak stála a dívala se na netrpělivý výraz v obličejí starší sestry, v břiše se jí stočil mrazivý had. Nešlo o strach. Aspoň ne přesně.

„Co tím myslíš, že ne?“

„Musím... měla bych jít do Svatého domu. A modlit se.“ To byl dobrý důvod odmítnutí, a jakmile to řekla, stal se pravdou.

Mutnofret podrážděně odfrkla. „Pořád se modlíš. Tak běž. Ale nechod' takhle nahá. A vrať se za úsvitu, to je za pár hodin. Naše matka nás bude očekávat.“ *Bude očekávat mě*, říkaly Mutnofretiny oči.

Ahmose si oblékla červenou tuniku, starou a vybledlou, kterou měla z dětství. Nebyla zrovna vhodná pro faraonovu dceru, ale teď pro ni byla důležitá útěcha, ne krása. Půjde do velkého chrámového komplexu Ipet-Isut. Nebyl čas shánět doprovod nebo vůz. Hodinu tam, hodinu zpátky – bude mít právě dost času, aby položila dar u Usirovy svatyně. A procházka jí pomůže utřídit si myšlenky. Nasadila si paruku – ne svou nejlepší, ale kdo by ji před svítáním viděl? – a vyklouzla ze dveří, tichá jako říční mlha.

Faraonův harém byl přepychové a příjemné místo, s rozsáhlými zahradami s bylinami, květinami a stromy, s řadami a řadami altánků s pilíři, i s chladnými místnostmi plnými

hudby a smíchu. Ahmose tu ráda trávila dny, povídala si s přítelkyněmi, zkoušela si nejhezčí šaty a hrála senet pod olivovníky. Dnes se ale Dům žen pod těžkým baldachýnem hvězd krčil a truchlil. Noc a smutek tlumily všechny krásy.

Ahmose chtěla nechat pláč co nejrychleji za sebou, a tak si pevně zavázala dlouhý šátek kolem ramen a téměř vyběhla přes nádvoří na ulici. „Jdu jenom na vzduch,“ řekla strážným u brány, a ti když viděli v její mladém obličejí starosti, bez problémů ji pustili.

Ačkoliv už dávno začalo horké období *šemu*, noc byla nevykykle chladná. Jakmile se Ahmose vzdálila od harému, noční klid ji trochu ukonejšil a chlad bystril její smysly. Starosti jí nedělala faraonova smrt, ale všeprostupující, zoufalá jistota, že tato noc, tento okamžik, tento svitek v božích rukou pojednává o ní. Byla čepem, na kterém závisela rovnováha následujícího dne. Tato chvíle nastala jen pro Ahmose a ona s ní nechtěla mít nic společného. Mimo vysoké pískovcové zdi harému, kde jedinými zvuky byl cvrkot nočního hmyzu a hluboký, temný, vzdálený hlas Iteru, si byla jistá aspoň tím.

Povězte mi, prosila za chůze bohy, co se stane. Jsem vaše oddaná služebná, slitujte se a odpovězte mi. Ale bohové mlčeli.

Za sebou na silnici uslyšela dusot kopyt a dech klusajících koní. *Takový hloupý nápad, vydat se ke Svatému domu pěšky! Sama, a v noci!* Ahmose se horečně rozhlédla po nějakém úkrytu. Udusaná prašná cesta vedla na sever k chrámům a na jih k Vesetu v rovné, široké, lhostejné lince. Kraje cesty byly holé až na spleť suchých plevelů vysokých po kolena, obvyklých pro toto roční období.

Neměla ani dýku za opaskem, nic. Ohlédla se směrem, odkud přišla. Stál tam Dům žen s rozsvícenými lampami, které zlatě zářily do chladné noci, jasné jako skarab. Tak daleko by ale nedoběhla a vůz byl navíc mezi Ahmose a bezpečím harému. Mohla by přeběhnout silnici a strništěm sklizeného pšeničného pole se dostat k řece – ale ne. K břehu to bylo da-

leko a stejně by tam nenašla nic než bahno, rákosí a několik tenkých palem. Žádný úkryt. Ani strážní u brány na tu dálku neuslyší její křik.

Nehybně stála se zatátými pěstmi, sledovala blížící se vůz a modlila se: „Chonsu, který chráníš noční cestovatele, pohlédni na mě! Zažeň z mé cesty zlo!“

Vůz už byl tak blízko, že viděla, jak se koním blýská v očích měsíční svit. „Pomalou, pomalou,“ křikl vozataj a přitáhl otěže. Koně se udýchaně zastavili vedle Ahmose.

„Vida,“ pravil vozataj a opřel se předloktím o zábradlí vozu. „Králova dcera.“

Ahmose se zarděla.

„Dnes v noci nejsi oblečena královsky.“

„Co je ti do toho, jak jsem oblečená?“ Dívala se na toho nestoudného muže. Doufala, že vypadá majestátně a hrozivě, ale byla si bolestně vědoma toho, že ve svých třinácti letech i navzdory královské krvi teprve začíná být ženou.

Vozataj se na ni ušklíbl jako kluk, ačkoliv byl přinejmenším dvakrát starší než ona. V koutcích očí se mu vytvořily vějíře vrásek. Černé oční stíny se mu rozmazaly od toho, jak si promnul obličej. Měl špičatý nos i bradu, štíhlé a ploché líce a dlouhý obličej.

Ahmose okamžitě připomněl obrazy Anupa. Anupu, šakalí bůh podsvětí, který mohl zatratit nebo odměnit. Bude ten muž její přítel, nebo nepřítel? Nevěděla, a neznalost vzbudila její zvědavost.

„Zajímá mě spíš bezpečí Amenhotepovy dcery než její oblečení,“ řekl muž. „Co tu děláš, sama a potmě?“

„Nemáš co vyslyšet faraonovu dceru ani používat královo jméno tak nedůstojně.“

Vozataj se zasmál. Ne trochu, ale na celé kolo, hlasitě a štěkavě jako volání čejky. Jeho pobavení odhalilo dopředu vyčnívající horní zuby. Ahmose se na něj zamračila. Copak se zbláznil, smát se králově dceři? Pak jí tělem přeběhl strach. Jestli je šílený, ona je s ním sama a nikdo neuvidí ani neuslyší, co jí možná provede. O krok couvla.

„Ach, omlouvám se, královo dcero,“ řekl okamžitě. „Polekal jsem tě. Strach je to poslední, co dnes v noci potřebuješ, ubohá holčičko.“

Co věděl o čerstvé smutné zprávě? Teprve před chvílí se donesla do harému. Faraonovy ženy a děti by měly vědět o jeho odchodu do Rákosových polí jako první, s výjimkou správců a nejbližších rádců. A *holčičko*? Měla paruku, byt celkem obnošenou, ne dětský cop. I tomu nejprostšímu *rechet*, úplně nevzdělanému rolníkovi, by mělo být zřejmé, že už je žena.

„Nebojím se tebe ani nikoho jiného,“ odpověděla. „Jsi jen děsivě hrubý, to je všechno.“

„Kam jdeš?“

„Nikam. Jen se procházím na vzduchu.“

Vozataj si odfrkl. „Královy dcery jen tak bezcílně nebloumají na ulici. Vzduchu si můžeš užívat na nádvoří paláce, ne? Chceš odvézt tam, kam máš namířeno, vznešená paní?“

„Musela bych být hloupá, abych nastoupila do vozu s cizím mužem, který se směje faraonově vlastní krvi. A kdo si ani neumí namalovat oči.“

Neuvěřitelné bylo, že se znovu rozesmál. Natáhl k ní ruku, jako kdyby jí chtěl pomoci nahoru. Ahmose se na ni podívala, pak na jeho obličej, ale nepohnula se.

„Jsem generál Thutmose,“ představil se, „nejlepší voják a nejbližší přítel tvého otce. Taky mám důvod být venku na vzduchu. Stejný jako ty, vznešená paní. Slyšel jsem, že faraon je mrtvý.“

„Už to víš?“

Přikývl. Tvářil se vážně, ale oči mu pořád zářily. „Nevymyslím si, že jsem nejbližší přítel tvého otce. Byl jsem jím. Jsem... zarmoucený.“ Thutmose odvrátil oči směrem k řece. „A zmatený,“ dodal tiše. Ahmose si nebyla jistá, jestli poslední slova byla určena jí, nebo noci.

„V tom případě jsi ztratil přítele. Upřímnou soustrast.“ Ahmose ještě nezažila smrt milované osoby. Ani otcova smrt ji doopravdy nezarmoutila. Zнала Amenhotepa jen jako krále,

jako postavu na trůnu, jako ruce, které třímaly berlu a důtky. Napadlo ji, jaké by to bylo, kdyby ztratila svou nejbližší přítelkyni, pohlednou dívku Aiju ze severu, s neoholenými, zlatými vlasy. Nebo Mutnofret, která sice byla povýšená, ale k Ahmose se vždycky chovala vládně. Věděla, že by se měla radovat za mrtvé. Jsou přece privilegovaní, žijí napořád u bohů a loví v Rákosových polích v člunech ze slunečního ohně. Ale nikdy už nespátrít milované na vlastní oči... Vzedmul se v ní soucit k Thutmosovi a v jejím srdci promluvil známý hlas. *Tomuhle muži věř. Věř mu.* Nedalo se o tom pochybovat: to mluvila Mut, matka bohů. Její hlas byl konejšivý a jasný, jako přímý protiklad k nejistotě, již cítila ještě před chvílí, když prosila bohy o odpověď.

Ahmose se Mut ještě nikdy nevzepřela a nezačne s tím ani teď. Přistoupila k plošině vozu a natáhla ruku.

Thutmose se na ni usmál – mírně a přívětivě – a vzal její ruku do své. Ahmose cítila jeho mozoly a sílu a nechala se vytáhnout vedle něj. Ještě než se ho pustila, slyšela souhlasné mumlání bohů, šepot v srdci, který připomínal ševlení vody v rákosí.

Thutmose zamlaskal na koně. „Takže kam máš namířeno, vznešená paní?“

„Do Ipet-Isut.“ Zaváhala. „Ale nejsem si jistá, jestli tam teď opravdu chci.“ Pořád cítila tíhu pohledu bohů, kteří ji pozorovali. Z jejich pozornosti jí naskakovala husí kůže. Možná je Svatý dům tím posledním místem, kam by Ahmose měla dnes v noci jít. „Jaký cíl máš ty, generále?“

„Nejel jsem na žádné konkrétní místo. Jen se mi nejlíp přemýšlí, když stojím na voze.“

„A pomohlo ti to i dnes v noci?“ Ahmose se za řeči ohlédl. Dům žen se vzdaloval do noci a připadal jí čím dál menší, temnější a studenější.

Thutmose se ostře nadechl. Ahmose napadlo, jestli ho svými slovy nějak nezranila, ale když se na něj podívala, usmíval se. Opět bylo vidět jeho velké přední zuby. „Nevím, jestli je mi pomoci, ať už dnes v noci nebo jindy.“

„Co tím myslíš?“

Generál zavrtěl hlavou. „Není to nic, s čím by si měla lámat hlavu pěkná dívka. Pověz, už jsi někdy jela na voze?“

„Jednou nebo dvakrát. Nikdy ale moc rychle,“ přiznala.

„Ha! V tom případě se projedeme po polích tak rychle, jak budeš chtít.“ Krátce sykl, koně mrskli ocasy a zrychlili tak náhle, až se Ahmose musela chytit zábradlí. Studený vzduch ji šlehal do kůže, svěží a ostrý se šedohnědou vůní ječmene.

Usmála se. „Je to pěkné. Ten vítr je příjemný.“

Generál se zasmál, jako když štěká šakal. „Máš ráda dobrodružství?“ Trhl otěžemi a koně se dali do ještě rychlejšího cvalu. Na cestě před nimi se objevily bledé obrysy, které záhy úplně zbělaly. U kraje cesty stáli dva muži v krátkých sukničích neurozených obyvatel a něco si šeptali. Ahmose se na ně s nedůvěrou podívala, když je míjeli. Kdyby šla do Svatého domu, potkala by je. Sama.

„Měl sis s sebou vzít víc mužů, generále. Co když nás někdo oloupí?“

„Pche. Lupiči. Pro ně mám tohle.“ Neuvěřitelně hbitě vytrhl z opasku dýku a vyhodil ji do vzduchu, aniž by se na ni třeba jen podíval. Dýka se zatočila a dopadla mu rukojetí zpátky do dlaně. Zasmál se Ahmosině polekanému výrazu. Pak ale jeho smích ustal, stejně rychle, jako tasil dýku. „Ty jsi ta, která vykládá ženám sny?“

Zaváhala. „Ano. Jsem vyvolená bohy. Překvapuje mě, že generál z otcovy armády ví něco o tom, co se odehrává v Domě žen.“

Thutmose si nevšímal nevyřčené otázky a vážně sledoval cestu před nimi. Svit hvězd a měsíce tlumil odstíny jeho pleti. Jeho profil se jasně rýsoval na černém pozadí nočního nebe. I když měl rozmazané oční stíny, jeho oko vypadalo temně a dravě jako oko samotného Hora. Náhle, navzdory zimě, naléhavosti noci a dosud nerozvinuté hrozbě rána se Ahmose zmocnilo divoké vzrušení. Ať ji čeká jakákoliv budoucnost, ať jí bozi s východem slunce nadělí cokoli, teď byla tady, v obnošené tunice, a letěla nocí, volná jako skákající ryba.

Poprvé byla o samotě s mužem a nevěděl o tom nikdo, jen ona. Odvrhla všechny starosti. Připadala si jako hrdinná princezna z chůviných příběhů, plná tajemství a moci.

Zlehka položila dlaň na Thutmosovu ruku. Generál k ní sklopil oči. „Rychleji,“ řekla.

Sykl a koně se dali do trysku. Vítr Ahmose div nestrhl z hlavy paruku. Zachytila ji a přidržovala si ji jednou rukou, zatímco druhou svírala zábradlí kousek od Thutmosových rukou na otěžích.

„Jmenuju se Ahmose,“ vykřikla do noci.

2. KAPITOLA

Zastavili na pahorku, ani zdaleka tak vysokém jako skály na západním břehu řeky, ale dostatečně vyvýšeném, aby z něj měli rozhled po údolí. V měsíčním svitu se chvěly bledé klasy na pozdních polích s pšenicí. Na jihu zářila mdlá světla v maličkém Domě žen a za nimi bylo vidět vzdálené tečky pochodní planoucích na střeše velkého paláce nad Vesetem. Rozložitý palác se tyčil nad ulicemi a domy jako přísné obočí mračící se na řeku. Osvětlená okna byla jako mnoho očí, které bez mrkání hleděly přes míle polí až k Ahmose na voze. Zježily se jí chloupky v zátylku. V tom velkolepém paláci na rozlehlém pozemku zemřel faraon. V tom paláci, krásném, bohatém a zároveň dusivém, bohové připravovali její osud. Teď ji ale ještě mít nemohli. Až ráno.

Schválně se odvrátila od Vesetu. Užije si dnešní noc, dokud trvá. Brzy nastane den, ale prozatím byla Ahmose volná, pod jasnou oblohou posetou hvězdami. Nezáleželo na ničem jiném než na tomto okamžiku. Zajímala ji jen tato noc.

S úsměvem seskočila z plošiny vozu do letní trávy s kořeněně sladkou vůní. Nedaleko viděla temné obrysy několika olivovníků, které se nakláněly k sobě, aby si šeptaly svá tajemství. „Je tady krásně.“ Ještě z ní nevyprchalo opojné veselí z jízdy, a dokud se nepodívá k paláci, nevrátí se ani její obavy.

Thutmose uvázal koně a vážně na ni promluvil: „Byla to pěkná jízda, ale možná bych se měl přece jen modlit. Dnes

v noci doléhá na moje srdce tíha. Omluvíš mě, vznešená paní?“

„Jistě.“ Ahmose sledovala, jak odchází po hřebenu kopce, zastavuje se a dívá se dolů na spící Veset. Obrátil se k zapadajícímu slunci, zlatému půlkruhu, který klesal mezi hvězdami, a zvedl dlaně k modlitbě. Ahmose dlouho nespouštěla oči z generálovy siluety a vyhýbala se vlastním spleťtým myšlenkám.

Seděla a pozorovala řeku zalitou měsíčním svitem, potom si lehla a vzhlížela na nebe, až měla oči plné hvězd. Země pod jejími zády byla chladná a tvrdá. V trávě cvakali kovářící. Koně hrabali kopyty a ona cítila, jak jejich váha a elán rozechvívá zem. Zavřela oči, vdechovala vůni koní, kopce a nočního vzduchu, a nemyslela na nic, vůbec na nic, jen na Thutmose, který se modlil k měsíci. Jestli si podrží tuto chvíli dostatečně silně, třeba bohové zařídí, aby nikdy nena-stalo ráno.

„Svítá,“ řekl generál.

Ahmose zvedla těžká víčka a zamžourala na něj.

Stál nad ní a usmíval se. „Usnula jsi.“

„Jak dlouho jsem spala?“

„Možná tak hodinu. Myslel jsem, že bude nejlepší, když tě nechám odpočívat.“

Ahmose se posadila. Sklouzla jí paruka. Vyklepala ji a zbavila ji listí. Nakonec si ji vrátila na hlavu a zůstala strnule sedět. Thutmose se držel kousek od ní a zase se díval dolů na Veset. Ahmose se opřela o vůz, vyjmula si ze sandálu kamínek a pozorovala svého společníka. Byl silný jako býk, byt na muže malý. Stál mírně rozkročený a vyzařovala z něj přirozená autorita. Uprostřed nahých zad se mu táhl hluboký stín jako brázda na poli. Západní obloha za ním světlala a hvězdy jedna po druhé zavíraly oči. A vesetský palác na ni pořád čekal, obrovský a nehybný, za ranního světla bledší, ale o nic menší. Ahmose zamžikala na východní obzor, kde

se vynořovala růžová záře. Brzy vyjde slunce. Musela se vrátit k Mutnofret do Domu žen.

„Generále.“

Nepohnul se. Možná ji neslyšel. Přistoupila k němu a dotkla se jeho pasu.

Thutmose se k ní otočil. Přejel jí pohledem celý obličej, jako kdyby v jeho tvaru a barvě něco hledal. „Ahmose,“ řekl, sotva hlasitěji než šeptem, jako kdyby její jméno bylo odpovědí na nějakou otázku.

Do tváří se jí nahrnula krev. Couvla. Generál pohodil hlavou a vrátil se mu úsměv. „Takže pojedeme zpátky do Vesetu?“

„Já... slíbila jsem sestře, že budu doma za svítání.“

„Obávám se, že budeš mít menší zpoždění. Snad se nedostaneš do problémů.“

„Nikdo o tom nemusí vědět kromě Mutnofret a tu snad přesvědčím, aby mlčela.“ Patrně ale ne. S Mutnofret se těžko vycházelo i za nejlepších dnů, ale když se teď blížil její vzešup na trůn, může mít dobrou náladu.

Ahmose nastoupila na vůz. „Myslíš, že tvoje noční modlitby budou úspěšné?“ zeptala se, když se k ní generál připojil a zastrčil si oči za opasek.

„Úspěšné?“ Svrástil čelo. „Záleží na tom, co si pod tím slovem představíš.“

Rázným klusem odjeli zpátky k Domu žen. Thutmose dával pozor na cestu a Ahmose, která opět na svých bedrech cítila tíhu rána, se ho nesnažila zatáhnout do rozhovoru. Když vůz zatočil na nádvoří harému, vzala ho za ruku.

„Děkuji, že ses ke mně choval tak laskavě. Doufám, že se zase brzy uvidíme.“

Thutmose se krátce, nevesele zasmál. „Ahmose, vznešená paní, znovu mě uvidíš dřív, než se ti bude líbit. Budeme se vídat opravdu často.“

„Co tím myslíš?“

Ale z Domu žen ji volal hlas, na pozadí klidné ranní oblohy pronikavě ječivý. „Ahmose! Jdeš pozdě! Pojď sem a obleč se!“

„Mutnofret,“ řekla Ahmose. „Moje sestra. Je jenom o dva roky starší než já, ale už teď se chová jako Velká královská manželka.“

Thutmose stiskl rty a schoval svoje velké zuby. „Radši ji nenechávej čekat. Zní krvelačně.“

Ahmose seskočila na prašné nádvoří. Otočila se, aby generálovi ještě jednou poděkovala, ale Thutmose už mlaskl na koně, ti si odfrkli a dali se do běhu. Vzápětí s rachotem kol zmizel na silnici. Ahmose se za ním dvě vteřiny dívala a pak se odspěchala domů obléknout. Dnes ji i Mutnofret budou očekávat na dvoře. Král byl mrtev.

V trůnním sále se hemžil dav šlechticů a kněží. Všichni mluvili jeden přes druhého, někteří křičeli a strkali se. Ahmose a Mutnofret stály ve dveřích a držely se jedna druhé. Místnost byla plná barev: červených a modrých pláten, zářivého zlata, které se lesklo na všech krcích a pažích, i perel ve všech parukách. Dav se přeléval a mísil.

Pach tolika mužů, byť umytých a ovoněných myrhou, Ahmose udolával. Byla zvyklá u dvora vídat pořádek a kázeň, ne takový ruch opilého festivalu. I obří malované sloupy u stěn jako kdyby se uraženě odkláněly od davu. Mezi muži se pohybovali správci a obnovovali pořádek. Ty, kteří se odmítali podřídít, vyváděli ven.

„Co budeme dělat, Mutnofret?“

První králova dcera přimhouřila oči, pak popadla Ahmose za loket a prudce ji odtáhla do sálu. „Uvolněte cestu pro královy dcery!“ zvolala. Nikdo neuhnul, ani si jich nevšímal. Mutnofret vztekle zavrčela.

„Tady jste!“ Mezi dvěma tlustými muži v dlouhých zřasených suknicích se protáhl neznámý správce, uklonil se před Ahmose a Mutnofret a zvedl k nim dlaně. „Žádám vás o tisícere prominutí, vznešené paní. Měl jsem vás vyhledat a doprovodit vás k vašim křeslům, ale Velká královská manželka právě oznámila...“

Mutnofret ho přerušila. „Tak nás tam odved.“

„Ano, vznešená paní. Jak si přejete.“

Správce držel krátkou tlustou hůl, vyřezávanou jako list papyru, poklepával s ní na ramena, vklíňoval ji mezi těla a povolna klestil cestu dlouhou síní ke stupínku s trůny. Ahmose a Mutnofret ho těsně následovaly; za nimi se dav zase uzavíral, všichni mluvili, páchli a strkali se.

„Co se tu děje, správce? Proč jsou všichni tak neukáznění?“ zeptala se Ahmose.

Mladík s jemným obličejem a vlídnýma očima se zastavil, aby odpověděl. „Dorazily jste v tu nejhorší možnou chvíli, vznešená paní. Vaše matka právě oznámila, že žádný z faraonových synů není z královské krve. Nemáme dědice trůnu. Lidé jsou rozzlobení a někteří se bojí.“ Odváděl je dál. Ahmose se rozhlédla po obličejích míjených mužů. Ve všech tmavých očích si všimla zvláštního lesku, ale nebyla si jistá, jestli jde o strach, zlost nebo chladný kalkul.

V blízkosti trůnu byl dav hustší a vřava ještě zesílila. Zde zněly výkřiky zlostněji a nebyly namířeny od jednoho muže k druhému, ale směrem k Horově trůnu na stupínku. I jejich průvodce musel zvýšit hlas, přikazoval davu, aby uvolnil cestu a poklepávání papyrovou holí někdy přecházelo v údery. Pak, tak náhle, až se Ahmose zapotácela, se vynořily z davu na prázdném prostoru před stupínkem.

Velká královská manželka Meritamén seděla na Horově trůnu, pozlaceném křesle s vyřezanými stovkami skarabeů. *Místo určené pro faraona*. Ahmose přešel mráz po zádech, když viděla ženu usazenou na místě krále. Bylo na tom něco divného, ale zároveň ji to naplňovalo neklidným vzrušením. Matčín vážný obličej rámovala obří paruka, která jí splývala od koruny k ramenům jako velká černá křídla. Meritaméniny oči byly opuchlé a červené, ale dívala se pevně a bez mrkání. Ahmose Velkou královskou manželku skoro neznala. Vidala ji stejně zřídka jako svého otce, u dvora nebo při slavnostech, kdy vše probíhalo přesně podle pravidel. Nikdy neviděla Meritamén jinak než s pevným a zkoumavým pohledem. Ozvěna

slz, byť třeba suchých, Ahmose překvapila a nijak neumenšila strach v jejím srdci.

Za královým trůnem stála Nefertari, Ahmosina babička, s jednou rukou položenou na dceřině rameni. Byla Boží manželkou Amona, nejvyšší kněžkou říše, a měla téměř tolik moci jako samotný faraon. Stařena vypadala jako vyřezaná z ebenu: tvrdého, tmavého a trvalého. Nefertari hleděla na Ahmose s přímostí, která zmrazila Ahmosino *ka*. Pak se zkroucené prsty na rameni Velké královské manželky sevřely a Meritamen rozhodně a sebevědomě, jako kdyby sdílela s Boží manželkou jediné srdce, vstala, zvedla faraonovu berlu a důtky ze stojanu vedle trůnu a zkřížila si je na prsou.

Dav se vmžiku utiřil. Ahmose ohlušoval tlukot jejího vlastního srdce. Posvátné odznaky moci byly určeny výhradně pro krále. Ahmose zatajila dech. Nedokázala odtrhnout oči od toho šokujícího zneuctění, ačkoliv tušila, že by se neměla dívat na matčinu hanbu. Pak se znovu ozval řev, tak hlasitý, že Ahmose musela potlačovat nutkání zacpat si uši.

Oči staré Nefertari se usmívaly, ačkoliv ústa ne. Lehce kývla ke dvěma menším křeslům vlevo pod Horovým trůnem: udělovala jim svolení, nebo vydávala rozkaz. Ahmose na rozechvělých nohách vystoupila na stupínek a strnule usedla.

Meritamen zvedla důtky nad hlavu. Těžké řemínky poseté perlami se jí houpaly před obličejem. Do síně se zdráhavě vrátilo ticho.

„Jsem tělo bohyně, slyšte. Řekla jsem vám, že faraon před smrtí nejmenoval nástupce. A bohové Amenhotepovi nedopřáli syna z mého královského těla.“

Znovu vypukl povyk, tentokrát s náznakem paniky, a Ahmosiným *ka* zavál studený vítr. Žádný nástupce. Egypt čelil vážnému nebezpečí. Zнала dobře dějiny: právě v těchto dobách, při oslabení Horova trůnu, útočili nepřátelé Egypta. Na Ahmose dopadla hrozivá tíha. Chvíle, kterou bohové slibovali – nebo již vyhrožovali –, konečně nastala.

Někdo z davu vykřikl: „Ale faraon přece má syny!“

„Jistě. Několik malých chlapců, kteří se narodili méně urozeným ženám z harému. Žádný není dost starý, aby vládl. Žádný nemá Horovu krev. A říkám vám popravdě, že mé vlastní *ka* volá po uvolnění. Brzy se připojím ke svému manželovi v posmrtném světě. Nemohu vládnout Egyptu jako poručník nějakého dítěte. Aspoň ne nadlouho.“

Kdyby na trůn usedl jeden z jejich mladých bratrů, Meritamen mohla vládnout Egyptu jeho jménem, dokud by faraon nedospěl. Ale jestli byla Velká královská manželka na prahu smrti... Proč? Nebyla mladá, ale ani tak stará, aby Anupu se šakalí hlavou znal její jméno. To nemohla být pravda. Ozvalo se ustrašené mumlání hlasů a Ahmose si nebyla jistá, jestli k ní doléhá z velké síně, nebo z jejího vlastního srdce. *A co záplavy? Bez faraona se řeka nevzedme! Egypt si znovu vezmou hekau-chaset! Bez krále sem vtrhnou cizí armády a podmaní nás!*

„Pravím vám, že dokud na trůn neusedne nový faraon, mluvím s *ka* Amenhotepa, který byl mým bratrem a manželem. Kdo o mně pochybuje?“ Meritamenin hlas zněl jako vystřelený šíp. Nikdo se proti ní neozval. Pokračovala, stále s berlou a důtkami v rukách: „Hlasem Amenhotepa vám sděluji, že Boží manželka Nefertari vybrala nástupce. Ve své svaté moudrosti, po poradě s bohy, už našla toho, kdo bude vládnout a ochraňovat Egypt.“ Ahmose sevřela opěrky křesla, ztuhlá obavami. Dav se jako jeden muž nadechl a čekal. „Z vůle všech bohů je nástupcem na trůn generál Thutmose. Ať žije!“

Dav se zavlnil. Správci křičeli stejně hlasitě jako šlechtici a kněží. Meritamen zvedla berlu i důtky, překřížila je a zatřásla s nimi ve vzduchu. Vrátilo se ostražitě ticho, tu a tam narušované hučením.

Někdo se prodíral davem. Ahmose nejdřív uviděla temeno vyholené hlavy a pak mezi těly ostatních zahlédla známý hranatý profil a velké zuby.

Thutmose se hluboce uklonil před trůnem. „Vznešená paní a faraonův hlase, je-li to vůle bohů, převezmu Horův trůn, ačkoliv jsem jen obyčejný člověk.“

Meritamen svráštla obočí: to byla jediná známka jejího pobavení. „Myslím, že nejsi tak obyčejný. Amenhotep mi mnohokrát vyprávěl o tvé udatnosti v boji. Mnohokrát tě za tvou statečnost v poli odměnil.“

Do Ahmosina srdce se zabodl žhavý oštěp. Thutmose to nepřekvapilo. Už o tom věděl. Věděl o tom i v noci. Tohle byla ta věc, která mu dělala starosti a kvůli níž se modlil na kopci nad Vesetem, zatímco Ahmose spala v trávě. Nešlo jen o smrt faraona, jeho přítele. Šlo o tohle.

Thutmose mírným kývnutím skromně přijal královninu pochvalu. „To je pravda a je mi ctí, že se o tom zmiňujete. Přesto, jsem neurozený muž. Jak si bohové mohli na Horův trůn vybrat mě?“

Jeho slova zněla jako předem nacvičená. On a Velká králova manželka tuhle řeč naplánovali. Boží manželka Nefertari představovala nezastavitelnou sílu. Pokud jmenovala faraonem neurozeného generála, nikdo v říši jí v tom nemohl zabránit ani se proti ní ozvat. Čeho dalšího byla schopná? Jakým dalším způsobem mohla porušit zvyklosti? Čeho mohli Velká královská manželka, Boží manželka a následník spolu dosáhnout? Ahmose cítila, jak se nad ní pohybují misky vah a tlačí na ni, div se neroztříštila jako upuštěný hrnec. Před dvorem a před mocí své rodiny byla bezmocná. V očích jí pářily slzy. Zamrkala, aby se jich zbavila.

Nefertari se zpoza trůnu usmála na Thutmose. Její hlas byl větkem vyschlý, ale dost silný, aby se nesl celou síní. „Staneš se králem díky manželství.“

Mutnofret na malém trůnu vedle Ahmose ztuhla. Napřímila se a rukama sevřela opěrky křesla, až jí zbělaly prsty.

„Tvou Velkou královskou manželkou se stane králova dcera Ahmose. Ať žije!“

Ahmose vyschlo v ústech. Všechny kosti v těle se jí proměnily v horký med, slabý a tekutý. Mutnofret se vymrštila na nohy a zírala na svou matku a babičku. Ahmose se nedokázala podívat sestře do obličeje, ale věděla, jak Mutnofret musí pálit oči a jak musí zatínat čelisti, aby ovládla svůj šok.

Meritamen probodla Mutnofret pohledem a první králova dcera po dlouhé chvíli znovu klesla do křesla. Ahmose se na ni po očku podívala. Mutnofret se třásla a byla bledá. Odvrátila zrak od trůnu i od Ahmose a dívala se nad hlavy davu přes velkou síň. Její oči byly prázdné a studené jako oči zabitého zvířete.

Ahmose bezmocně hleděla na královnu, Boží manželku, Thutmose a svou sestru. Nenapadla ji žádná slova, a tak mlčela. Ze zbytku audience neslyšela nic než Mutnofretino přerývané oddechování. Když konečně směly odejít, potřebovala správce, aby ji odvedl, a strážného, aby jí pomohl doklopýtat do jejího pokoje v Domě žen.

Jen co konečně osaměla, svlékla si šaty a pustila si v lázni vodu, aniž by si zavolala služebnou. Lehla si do studené vody a ponořila do ní i hlavu, aby smyla slzy.

3. KAPITOLA

Ahmose čekala v předpokoji Meritameniných komnat dlouho, než ji Velká královská manželka mohla přijmout. Byla to krásná, široká místnost chlazená větrovody pod stropem. Ahmose si opřela lokty o stůl z naolejovaného rohovníkového dřeva a rozhlédla se po přepychovém okolí. Zdejší klidná okázalost představovala vítanou změnu oproti ranní vřavě v trůnním sále. Z tyčí visely těžké, zářivé drapérie, které se mírně pohupovaly ve vánku provoněném květinami a kořením. V jednom rohu prostorného pokoje ležela hora polštářů vedle několika zdobných stojanů, u kterých stály hudební nástroje – tamburína a *sešešet*, dlouhá loutna a dvoupíštalový roh z lesklého černého dřeva – a čekaly, až na ně někdo zahraje. Nad ostatními nástroji se klenula velká harfa s podstavcem vyřezaným do podoby sfingy. Hrála na ty nástroje Meritamen, nebo si držela skupinu hudebníků, jejichž jedinou povinností bylo bavit Velkou královskou manželku?

Uprostřed místnosti stála dlouhá pohovka a vedle ní skříňka plná papyrových svitků. Ahmose zvažovala, jestli se na ně nemá jít podívat. Mohly obsahovat cokoli: dopisy od vezírů a cizích králů, romantické příběhy nebo poezii, kterou napsala Velká královská manželka. Nebo možná korespondenci s generálem Thutmosem ohledně jmenování nástupcem trůnu a jeho budoucí manželky. Ahmose odolala pokušení. Musí na Meritamen udělat dobrý dojem. Nechat se přistihnout při prohledávání matčiny svitků by jí nijak ne-

pomohlo. Na svitky se potají dívají jenom děti a Ahmose nebyla dítě. Už ne.

U protější stěny stálo velké zrcadlo z elektronu, lemované dvěma štíhlými dřevorytinami bohyně Eset. Ahmose se dívala na svůj odraz v lesklé ploše, na drobnou, mladou ženu nehybně a elegantně sedící ve vyřezávaném křesle, vzdálenou a nedotknutelnou za dvojitou délkou dlážděné podlahy, pohovkou a polštáři. Na tichou, hodnou dívku, drcenou pod setrvalou tíží bohatství a státu.

Bylo jí do pláče, ale už se dnes naplakala dost. Rozmazaly by se jí oční stíny. To pomyšlení jí připomnělo Thutmose na voze, s nedbale rozmazanou černou linkou a vráskami, jež se mu vějířovitě šířily od očí, když se smál. Choval se k ní laskavě a jemně. Ochránil ji a ona mu důvěřovala, jela s ním o samotě. A on celou dobu věděl, co přinese dnešek, a neřekl ani slovo. Nevěděla, jestli se na něj má zlobit, nebo mu být vděčná.

Bolestně jí zakručelo v žaludku. Bylo dávno po hodině večere. Ahmose celý den nejedla. Vstala, vyhlédla ze dveří, všimla si služebné a poslala ji pro jídlo. Díkybohům netrvalo dlouho, než dorazil tác s chlebem, fíky, kusem měkkého bílého sýra a džbánkem piva.

Objevila se Velká královská manželka. Ahmose si právě cpala do úst fíky, když Meritamen vešla do dveří. „Napadlo tě poslat pro jídlo. Výborně. Připojím se k tobě. Za celý den jsem se jen trochu napila mléka.“

Ahmose přikývla, zarděla se a rychle spolkla zpola rozkousaný fik.

„To byl den.“ Meritamen vzdychla. Vzala si kousek chleba se sýrem a hodila si ho do pusy bez své normální dvorní elegance. „Audience byla představení jako vždycky. Předpokládám, že kvůli tomu jsi za mnou přišla.“

„Ano,“ přiznala Ahmose. „Tohle musí být omyl.“

„Není to žádný omyl, Ahmose.“ Meritamen položila loket na stůl a opřela si čelo o jednu silnou, štíhlou ruku. Zhluboka se nadechla. Ahmose se podívala na matčiny opuchlé

oči a uvažovala, jestli se znovu nerozpláče pro mrtvého krále. Pak se ale Meritamen narovнала, odhodlaná jako vždy, a řekla: „Nefertari neoblomně trvala na tom, že bys měla být Thutmosovou Velkou královskou manželkou.“

„Plánovaly jste to ještě před faraonovou smrtí.“ Nebyla to otázka. Mezi Amenhotepovou smrtí a představením v trůním sále jednoduše neuběhlo dost času, aby Thutmose mohl zjistit, co se chystá, a přijmout příkaz Boží manželky s vyrovnaností, již předvedl před dvorem. Žádný muž by nedokázal zachovat takový klid uprostřed chaosu. Ani generál.

Meritamen přikývla. Napila se piva přímo ze džbánku a podala ho Ahmose. „Milovala jsem tvého otce, ale byl to tvrdohlavý hlupák. Odmítl jmenovat nástupce, když onemocněl. Odmítl! Myslel si, že se uzdraví – muž v jeho věku.“

„On byl nemocný? Nic jsem nevěděla.“

„M-hm.“ Meritamen rozkousla velký fík na dvě poloviny. Musela mít opravdu velký hlad, když tak hltala. Ahmose byla ostatně taky hladová, navzdory strachu, který jí svíral útroby. Velká královská manželka rozžvýkala fík, spolkla ho a řekla: „V měsíci *džehuty* se zhroutil s bolestí na hrudi. Lékaři ho nechali několik týdnů odpočívat. Když ho konečně pustili z lůžka, nevydržel být činný víc než pár hodin denně. Pořád se mu nedostávalo dechu. Nefertari i já jsme věděly, že se chystá opustit tento svět. Prosily jsme ho, aby jmenoval nástupce. Odmítal. Byl si jistý, že se mu vrátí zdraví. Posadit na trůn některého z jeho synů nepřipadalo v úvahu. Dokážeš si to představit? Kojenec harémové holky s korunou na hlavě? Ne. Tvoje babička a já jsme věděly, co bude třeba udělat – co je třeba udělat. Situace s *hekau-chaset* je napjatá. Od doby, co je tvůj dědeček, ať žije navěky, vyhnal z království, touží po tom, aby Egypt znovu ovládl. Potřebujeme rozhodného vládce, kterého se *hekau-chaset* budou bát a pro kterého budou egyptští vojáci bojovat s důvěrou a hrdostí. Žádné dítě. Řeknu ti popravdě, Ahmose, že jsme si zoufaly. Pak Nefertari napadlo...“

„Dosadit na trůn neurozeného vojáka?“

„Tebe. Přiznávám, že jsem ti během let věnovala menší pozornost, než jsem měla, ale jsi bohy vyvolená, tolik vím. Tvými ústy promlouvají bohové. Myslíš, že se o tvém daru ví jen v Domě žen? Máš pověst u dvora, Ahmose. No ano,“ dodala, když Ahmose užasle otevřela ústa. „Krvácíš už – jak dlouho? – pět, šest měsíců? To je teprve krátce, ale už se to rozšířilo. Rozumíš snům, nebo to aspoň ženy tvrdí. I znamená. Jak často vykládáš v Domě žen sny?“

„Jednou za pět dní.“

„Měla bys to dělat víc. Tvůj výklad je prý tak přesný, že tě manželky šlechticů považují za něco jako talisman pro štěstí. Nechat si vyložit budoucnost od královny dcery se na Amen-hotepově dvoře stalo módou.“

Ahmose se zarděla a složila ruce do klína. Byla pravda, že ji každý pátý den některé urozené ženy navštěvovaly v Domě žen, aby jí pověděly o svých snech a vyslechly si její výklad. Ale urozené ženy v celém Vesetu měly v harému přítelkyně a příbuzné. Ahmose nebyla proslulá svými výklady snů. Určitě ne. „Sny vykládají bohové, ne já,“ odpověděla skromně. „Když vyslechnu sny žen, říkám jen slova, která mi bohové svěřují.“

Meritamen poklepala na stůl nehtem obarveným henou, jako kdyby se to tím uzavíralo. „Tak vidíš. Tvým prostřednictvím promlouvají bohové. Všichni, kdo tě viděli, tomu věří. Ty sama tomu věříš. A je to jistě pravda. A jsi dcera krále. Když budeš stát za Horovým trůnem, Nefertari a já na něj můžeme dosadit libovolného muže a nikdo nebude pochybovat o takovém uspořádání.“

„Ale co Mutnofret? Je přece nejstarší dcera. Není to správné a navíc je to vůči ní nespravedlivé.“

„Nic na tomhle není správné ani spravedlivé.“ Meritamen najednou zvažněla, vstala a přešla k šatnímu stolku. S jistými obtížemi si sejmula z hlavy obří paruku a položila ji na vysoký, vyřezávaný stojan.

Ahmose zůstala zírat. Nikdy neviděla Velkou královskou manželku bez velké, široké paruku. Teď Meritamen ztratila

svoji královskou eleganci. Pořád se držela sebejistě a vyzářovala z ní autorita, ale obraz silné ženy kazilo pokřivení jejího těla. Meritamena páteř se od zátylku k vrcholu šatů kroutila jako olivová větev. Paruka maskovala mírné nahnbení ramen i hrozné znetvoření zad.

Meritamen, osvobozená od tíže paruky, si povzdychla a unaveně zavrtěla hlavou. „Teď znáš mé tajemství, dítě. Mám ohnuté kosti. Každým rokem se mi huř dýchá i pohybuje. Všichni lékaři mi řekli, že jsem měla zemřít už před lety.“ Její hlas se svíjel jako její páteř, ostře a ošklivě. „Jen díky boží milosti jsem se dožila dnešního dne. Chtěla jsem se ještě pokusit o syna, ale lékaři mě po tvém narození přiměli přestat. Báli se, že by mě další těhotenství zabilo. Měla jsem strach, aby moje dcery neměly stejné postižení. Netušíš, jak pečlivě jsem si vás obě prohlížela, když jste byly malé, a trnula jsem, jestli se vám taky nezkříví záda. Díkybohům jsou vaše těla zdravá. Jste vše, co můžu dát Egyptu.“

„Nevím, co na to říct. Vůbec jsem to netušila.“

„Jistěže ne. Věděl o tom jen tvůj otec a babička. A samozřejmě služební a lékaři. Všichni dostávají dobře zapláceno, aby si to nechali pro sebe. Dvůr by se nedíval příznivě na zmračenou Velkou královskou manželku.“

„Tak proto jsi říkala... v trůnním sále...“

Meritamen přikývla. Tvářila se naprosto klidně. „Cítím, jak moje tělo slábne. Nebudu tu už dlouho. Brzy odejdu do Rákosových polí za svým manželem.“

Ahmoše pod náhlou tíhou trápení div nezasténala. Meritamen sotva znala, ale už teď si dokázala představit těžkosti, které měla před sebou. Až nyní, když odumřela naděje na pomocnou ruku, si uvědomila, že doufala v matčino vedení. Bylo by uklidňující mít Meritamenu rady a podporu, i když si dodnes byly víceméně cizí. Ahmoše však věděla, že se stane boží vůle. Věděla to nejlíp ze všech.

„Ale proč zrovna generál Thutmose? Koluje v jeho žilách aspoň kapka královské krve?“ Minulou noc s ním jela na voze a věděla, že je to dobrý a vlídný člověk, kterému se

dá věřit, ale nemohla si pomoci: ozýval se v ní náznak pobouření. Byla přece dcerou krále. Vždycky očekávala přiměřené manželství s nějakým šlechticem nebo veleknězem, případně s velice mocným guvernérem. Obyčejný generál? To bylo přímo absurdní.

Meritamen se zasmála a pohladila se po lysé hlavě. „Ani kapka, pokud to kdokoliv dokáže určit. A pokud jde o důvod, je naprosto geniální stratég. Amenhotep na něj spoléhal, Ahmose. Nebyl jen nejelitnější z králových vojáků, ale taky otcův nejdražší přítel. Thutmose není jen silný muž. Znal faraonovu mysl líp než jakýkoliv princ nebo kněz. Je připravenější usednout na trůn než kterékoliv dítě Amenhotepovy krve a mnohem lépe schopen velet armádě než Mutnofret. Nebo ty.“

„Takže potřebujete ruku s mečem, která udrží na uzdě naše nepřátele, a chcete mu dodat legitimitu sňatkem s královnou dcerou. Se mnou.“

„Nejen chceme. Taky se to stane. *Hekau-chaset* čekají na severní hranici Egypta. Kušité na jižní. Kterým z nich dáš Egypt, Ahmose?“

„Ani jedněm,“ odpověděla dívka vášnivě. „A stejně tak nikomu jinému. Víím, jaký byl náš život pod vládou *hekau-chaset*. Nikdy nedopustím, aby se do Egypta vrátila taková hanba. Ale co udělají *rechet*, matko? Co si pomyslí lidé, když jim bude vládnout obyčejný člověk?“

„Předpokládám, že budou nadšení,“ zasmála se Meritamen a dojedla sýr. „Je to vynikající příběh, který mohou vypravovat dětem: Buď hodný chlapec a může z tebe vyrůst faraon.“

„Ale nečekají *rechet* vedení od osoby královské krve? Záplavy přinášejí faraonovo božství a *rechet* to vědí.“

„To je pravda. Tobě ale nemusejí dělat starosti *rechet*. To šlechtici a kněží potřebují přesvědčit. Jestli nepřijmou Thutmose, Kušité a *hekau-chaset* se můžou rovnou domluvit, jak si rozdělí naši zem. Tuto zemi drží pohromadě především kněží a taky šlechta.“

„Jak to?“ Ahmosini učitelé vždycky říkali, že o životě či smrti Egypta rozhodují *rechet*, neurození lidé.

Meritamen zvedla ruku dlaní nahoru, jako kdyby v ní držela nabranou vodu. „Kněží odnášejí daně a dary bohům. Ukládají je na potřebné časy. Spravedlivě dohlížejí na přebytky potravy, takže si bohatí nemohou nechat veškeré zrno a dobytek pro sebe. Jsou hlasem, který naším jménem oslovuje bohy.“ Stejným gestem zvedla druhou ruku. „Šlechtici dohlížejí na fungování země. Zajišťují, aby probíhalo setí a sklizně. Zajišťují spřádání lnu a tkaní látek. Udržují otevřené obchodní trasy i vztahy s cizinci, aby do Egypta proudilo bohatství.“ Velká královská manželka spojila obě ruce dohromady, jemně, jako kdyby mezi dlaněmi držela vzácné a křehké ovoce. „Bez kněží by šlechtici mohli zapomenout na *rechet* a mohly by se vypotřebovat zásoby potravin. Bez šlechty by egyptské bohatství rychle vyschlo a lidé by se vrátili k životu z časů před městy, kdy neexistoval Egypt, jak ho známe dnes. Pokud obě skupiny nefungují, jak mají, *rechet* přestanou být spokojeni a vzbouří se. Odmítnou bojovat v armádě. Odmítnou pracovat na poli. Odmítnou stavět. Chápeš, kam to povede?“

Ahmore přikývla, ačkoliv ji to úplně nepřesvědčilo. Takže o životě a smrti přece jen rozhodovali *rechet*. Byli důležití. Ale Meritamen jí předložila dobrý argument. „Koně táhnou vůz,“ řekla, „ale musí je řídit vozataj. *Rechet* jsou koně, kněží a šlechta společně vozataj.“

Meritamen se usmála. „Nefertari se v tobě nemýlila. Bude z tebe dobrá Velká královská manželka.“

„Už chápu, proč jste vybraly Thutmose. A rozumím, proč je důležité, aby v Egyptě panovala harmonie. Ale pořád mi není jasné, proč jste odsunuly Mutnofret. Má stejně královský původ jako já a je královnou první dcerou.“

„Proto jsi přišla? Přesvědčit mě, abych udělala Velkou královskou manželkou Mutnofret? To se nestane, Ahmore. Není to možné. Mutnofret je starší, to je pravda, a vím, že je krásná, ale věk a krása nestačí k tomu, aby provedly Egypt tím, co na nás čeká. Mutnofret je horkokrevná a zbrklá – ach ano, slyšela jsem všechno o jejím temperamentu! – a zbrklá

Velká královská manželka může zatratit Egypt navždy. Mut ví, že jsem zkoušela všechno, co mě napadlo, abych zklidnila srdce té dívky, ale vždycky byla jako uhlík, který jen čeká, až ho někdo upustí na žhnoucí dřevo. *Hekau-chaset* čekají, kdy Egypt ukáže jakoukoliv známku slabosti. Prchlivá Mutnofret na trůnu vedle neurozeného krále, to by mohlo stačit k tomu, aby nepřátelé prolomili naše hradby. Thutmose bude v obtížném postavení, stejně nebezpečném jako bitva. Potřebuje veškerou legitimitu, kterou mu dokážeme zařídit. Dnes jsem si osvojila Amenhotepův hlas, abych ho jmenovala nástupcem, ale stačilo to jen tak tak. Thutmose potřebuje mít na své straně hlas bohů, jinak kněží a šlechta nebudou nikdy spokojeni.“

„Takže je to kvůli mně. Zlomily jste Mutnofret srdce, protože jsem bohy vyvolená.“

Meritamem si sevřela kořen nosu. „Bozi vědí, že jsem se s Mutnofret snažila. Já i její chůva jsme dělaly vše, co nás napadlo, abychom ji zklidnily, ale narodila se s příliš žhavým ohněm v srdci. Je jako divoký kůň, který se nedá zkrotit. Vypustit ji na neurozeného krále – byť zkušeného válečníka – by mohlo skončit katastrofou. Thutmose nebude potřebovat jen legitimitu, ale taky jednotu a klid v rodině.“

Soucítím s Mutnofret, Ahmose. A vím, jak ji máš ráda. Já taky, navzdory jejímu ohni. Je moje dítě, moje prvorozená! Lituji bolesti, kterou jí to způsobí, ale nemohu zemřít a nechat Egypt na cestě ke katastrofě. Celý život jsem zasvětila péči o tuto zemi. Jestli se dá na stěny mé hrobky zapsat jediná pravdivá věc, bude to tahle: Egypt pro mě byl tak důležitý, že jsem obětovala vše, dokonce i štěstí své dcery, abych ho uchránila před zkázou.“

Ahmose mlčela, viděla smutek v Meritameniných očích. Její *ka* ale neklidně šeptalo: *Budu muset i já činit takové oběti? Co se bude povídat na pohřbu Velké královské manželky Ahmose?*

„Slibuji ti, že Mutnofret nebude opominuta,“ dodala Meritamem. „Stane se Thutmosovou druhou ženou a královnou,

nikoliv pouhou konkubínou. Bude mít svoje komnaty zde v paláci a bude se moct zúčastňovat dvorského života, jak uzná za vhodné. Doufám, že s ní budeš jednat jako téměř se sobě rovnou, Ahmose. Tvou úlohou je přimlouvat se hlasem bohů za Thutmose, aby nikdo nezpochybňoval jeho vládu, ale bude na tobě i tvé sestře, abyste obě milovaly nového faraona a těšily ho. Abyste mu porodily děti.“

Ahmose naskákala na pažích husí kůže, jako kdyby na ni dolehla zlá předtucha. „Máme-li si být téměř rovny a obě budeme královské manželky, kdo porodí Thutmosova nástupce?“

Meritamen se jí upřeně zahleděla do očí. „To bude zále-
žet na tobě.“

4. KAPITOLA

Ahmose vzala Aije z náruče vřetena a kolovrátek a pomohla jí, aby se usadila ve stínu olivovníku. Aija byla Ahmosinou nejdražší kamarádkou, dcerou cizího krále ze severu. Faraon ji dostal darem před třemi lety, spolu se sudy vína, zvířecími kůžemi, koňmi a truhlicemi plnými mědi a zlata.

Aija jen zřídka mluvila o životě na severu. Muselo to být hrozné místo a její otec surovec. Co za krále pošle dceru do vzdálené země?

Život ve faraonově harému byl jistě lepší než život v její divošské domovině. Aija se zdála být docela šťastná. Ráda si povídala – přinejmenším s Ahmose – a i přes svoje mládí byla nejlepší přadlena v Domě žen.

Právě ona naučila Ahmose příst a často trávil odpoledne pod největším olivovníkem na zahradě, kde se při předení smály a vyměňovaly si klepy.

Aija mluvila dobře egyptsky. Měla silný přízvuk, ale jazyk se naučila rychle. Nosila egyptské šaty, milovala egyptskou hudbu a zpívala čistým, jasným hlasem. Jediné, v čem se odmítala podřídít Egyptu, byly její světle žluté vlasy. Odmítla si oholit hlavu a nosit paruku jako řádná Egyptanka. Někdy ji to činilo terčem jedovatých poznámek ostatních žen, ale Ahmose Aijiny zlaté vlasy zbožňovala a často jí je během dlouhých hodin v zahradě pročesávala prsty a vplétala jí do nich květiny.

Aija byla taky těhotná – ve vysokém stupni těhotenství – a hrdá na svoje nenarozené dítě. Byla si jistá, že jde o chlapce. Porodí faraonova syna, poslední Amenhotepovo dítě. Bylo jí teprve čtrnáct, o rok víc než Ahmose, ale už se těšila na mateřství.

„Slyšela jsem, že brzy budeš Velká manželka,“ řekla Aija a pohrávala si s vřetenem.

„Bohužel jsi slyšela dobře. Mutnofret se mnou dva dny nemluvila, od chvíle, co to matka oznámila.“

„Chudák Mutnofret.“

Ahmose si opřela kolovrátek o bok.

„Asi má právo zlobit se na mě, i když jsem si to nevybrala. Změnila bych to, kdybych mohla.“

Aija zavrtěla hlavou. „Měla by se zlobit na matku. Ahmose není vinná.“

„Já vím, že máš pravdu, ale já na jejím místě bych se nejspíš cítila stejně.“ Ahmose si olízla prsty, zamotala lněná vlákna a hladce je připevnila k vřetenu. Její nitě nebyly vždy dokonalé, ale obvykle bývaly rovnoměrné a silné. Jednoho dne bude příst stejně dobře jako Aija, nitě tak jemné a silné jako pavoučí síť. V poslední době cvičila předení často. Konejšilo ji to, uklidňovalo její mysl. Měla dojem, že od faraonovy smrti nedělá nic jiného.

„Kdy je svatba?“

„Za deset dnů,“ odpověděla Ahmose. Soustředila se na váhu a rychlost vřetena místo přízraku svatby. „Doufám, že na hostině budeš sedět vedle mě.“

„Jestli se nenarodí dítě!“

„Nemůžu se dočkat, až uvidím tvého syna. Už jsi vybrala jméno?“

Aija se ostýchavě usmála. „Jak to říkáte egyptsky?“ Přešla do rodného jazyka a po době, kterou strávily spolu, vyprávěly si příběhy a prozrazovaly tajemství, Ahmose jejím slovům rozuměla. „*První z velkých mužů.*“

„Hatšepsu,“ přeložila Ahmose do egyptštiny. „To je dobré jméno, Aijo. Velice silné. Dokonalé pro faraonova syna.“

Aija se rozzářila. Svoje krásné, světlé oči nespouštěla z vřetene. Nakonec řekla: „Měla bys navštívit Mutnofret a říct jí, co je v tvém srdci.“

„Bojím se s ní mluvit. Určitě se moc zlobí a je ztrápená. Myslím, že neunesu dívat se na její bolest.“ *Nebo čelit jejímu vzteku.*

„Potřebuje svou sestru.“

Možná to byla pravda. Navzdory Mutnofretině horkokrevnosti si byla s Ahmose vždycky blízká. Mutnofret nikoho neměla radši a nikomu taky nedůvěřovala víc.

„Měla bys být kněžka, ne žena v harému. Vždycky přesně víš, co říct. Máš pravdu, Aijo. Mutnofret mě potřebuje. Večer za ní zajdu. Bohové ať chrání blázny, ale zkusím to.“

Mutnofret přijala Ahmose vlídně, ale oči měla pod čerstvými, úhledně nanesenými stíny opuchlé a zarudlé. Rozpačité se přivítaly. Obě napjatě seděly na krajíčkách ebenových židlí v Mutnofretině elegantně zařízeném pokoji. Na stole mezi nimi ležel talíř voňavých fíků, kterých se ani nedotkly. Nad ovocem kroužila malá, tichá muška.

„Neměla jsem tušení, že se to stane,“ pronesla Ahmose sklesle.

„Já vím.“

„Šla jsem za matkou. Požádala jsem ji, aby změnila svoje rozhodnutí.“

Mutnofret na chvíli zasvítla v očích naděje, ale Ahmose zdráhavě zavrtěla hlavou. Mutnofret svésila koutky rtů, její oči však zůstávaly klidné. „Brečela jsem celé dva dny. Připadám si jako hlupačka, ale nedokážu to zarazit.“

Ahmose položila dlaň na sestřinu ruku. „Nevycítám ti to, Nofret. Já bych taky plakala. Vlastně jsem opravdu plakala. Tohle je vůči tobě hrozně nespravedlivé. Nechtěla jsem to. Pořád to nechci, musíš mi věřit. Ale nevím, jak bych to změnila.“

Mutnofret se zachvěla brada, ale její oči zůstaly suché. „Já taky nevím, jak to změnit. Jenom si přeju, abych znala důvod.“

„Je to kvůli mému daru. Tomu, že jsem vyvolená bohy. Matka se domnívá, že kněží a šlechta přijmou Thutmose líp, když za jeho trůnem bude stát bohy vyvolená manželka.“ Bylo jí jasné, že by neměla Mutnofret prozrazovat zbytek Meritameniných důvodů.

Mutnofret obrátila oči v sloup a vytáhla svou ruku zpod Ahmosiny. Ahmose to zamrzelo, ale v duchu se napomenula. *Ona trpí. Musíš být trpělivá.*

„Thutmose,“ řekla Mutnofret. „Vyslovuješ jeho jméno, jako bys ho dobře znala. Už ses s ním někdy setkala?“ V jejím hlase zněl téměř veselý tón. Snad se chtěla rozptýlit od své zlosti; Ahmose ráda přijala. Vyprávěla sestře o noční jízdě s generálem.

Nofret se smála a tleskala veselím nad romantikou a uličnictvím celé věci. Zdálo se, že její radost je upřímná. „Takže si myslíš, že je to hodný muž. A vidím, že má chuť na dobrodružství. Aspoň něco. Asi jsem mohla dopadnout hůř. Radši budu druhou manželkou hodného, statečného muže než Velkou královskou manželkou nahého kojence.“

„Brzy se s ním musíš sejít, Nofret. Určitě si ho okamžitě zamiluješ.“

„Ty ho miluješ?“

To byla znepokojivá otázka. Ahmose se nad ní až doteď nezamýšlela. „Já... myslím, že ano,“ vykoktala, čímž jen posílila Mutnofretino veselí. „Přinejmenším jsem ho považovala za... vhodného..., když jsme spolu jeli.“

„Vhodného! Zníš jako Velká manželka.“ Mutnofret se znovu rozesmála. Její slova nezněla nijak jízlivě a Ahmose se rozechvěle usmála.

„Nevím, jak mám být Velkou královskou manželkou, Nofret. Ne jako ty. Budu potřebovat tvoji pomoc. Bez tebe to nezvládnou.“

Tentokrát vzala sestřinu ruku do své Mutnofret a sestry propletly prsty. „Budu stát při tobě, Ahmose. Kdy myslíš, že se budu moct seznámit s Thutmosem?“

„Ještě dnes večer mu můžeme poslat vzkaz. Jestli budeme mít štěstí, uvidíme ho zítra.“

„Není zrovna krasavec, co?“ zašeptala Nofret. „A kolik mu je? Vypadá nejmíň na třicet.“

Čekaly vedle palácového jezera. Hladinu čeřil vánek, který přinášel vůni lotosu a chladil Ahmosinu pleť. Vyvýšený kamenný břeh nádrže olizovaly vlnky. Thutmose k nim kráčel jako býk, cílevědomě a přímo. Ahmose cítila v útrokách vzrušení; na Mutnofretina slova odpověděla pokrčením ramen. Neuvažovala o tom, jestli je Thutmose pohledný. Byl to prostě Thutmose, dobrý vozataj, silný a laskavý, se šakalím smíchem.

„Dobré ráno, vznešené paní.“ Thutmose se uklonil hlouběji, než bylo nutné, a jednou rukou si přidržel svou poměrně prostou paruku. Měl na sobě jednoduchou bílou suknicí vojáka, která se mu u kolen řasila. Jedinou známkou jeho nového postavení nástupce trůnu byl krásný plát Horova oka na široké hnědé hrudi, zlatý s modrými, červenými a zelenými kabošony. „Dovolíte?“ Ukázal na loďku uvázanou u kamenné hráze, miniaturní verzi výletních bárek, které se plavily po Iteru. Na nízké plošině uprostřed loďky bylo jídlo a lahve vína.

Thutmose se zastavil na břehu jezera a podal ruku Mutnofret. Dívka si vykasala sukni a vzala ho za ruku – zrůžověly jí líce, když se její kůže dotkla jeho. Ahmose se kousla do rtu.

Když se Mutnofret ladně usadila na hromádku polštářů, Thutmose se obrátil k Ahmose, aby jí taky pomohl na palubu. „Přísahám, že už jsme se někde setkali,“ zamrkal na ni. Ahmose se zahihňala, což mu vyloudilo na rtech koňský úsměv. Když se jeho ruka sevřela kolem její, projela jí vlna

horka. Dlaň jí mravenčila vzpomínkami na jeho drsné, mizolnaté prsty ještě poté, co se posadila vedle Nofret.

Thutmose odvázal loďku, zvedl bidlo a odstrčil je ke středu jezera. „Tak začíná velká cesta,“ řekl. „Šťastný voják unesl dvě krásné dcery z domu jejich otce a usadil je na svou kouzelnou loď. Odvezl je daleko po Iteru, kde je nikdo nenajde...“

„Mě nemusíš krást,“ řekla Mutnofret. „Já půjdu dobrovolně.“

„Opravdu?“ Thutmose nechal loďku zpomalit a položil bidlo. Bárka dál splývala sama. Thutmose opatrně přešel ke stolu, s lehce pozvednutými silnými pažemi, aby vyrovnával pohupování plavidla. „Nasnídáme se, ano?“

Měli tu chléb s medem, bobule v mléce a dva druhy sýra. Ahmose pro svou nervozitu skoro nedokázala jíst. Vzpomněla si, jak blízko Thutmosevi stála ve voze i jaká z něj vyzařovala síla, když stál v měsíčním svitu na vrcholu kopce, a polilo ji horko, větší, než jaké mohla připsat slunci. Nikdy nebyla blíž žádnému muži než Thutmosevi a teď tu byl znovu a dělil se s nimi o ranní jídlo. Pokukovala po obrysech svalů v jeho pažích a ramenech i po vystouplé žíle, která se mu klikatila po bicepsu jako hnědá říčka. Jeho mužnost ji uchvacovala.

Thutmose se během rozhovoru občas hlasitě, štekavě rozesmál. Když to udělal poprvé, Mutnofret zamrkala, zjevně překvapená jeho ohroublými způsoby. Ahmose věděla, že se Thutmose liší od šlechticů, na něž byla Mutnofret zvyklá. Když si ale první králova dcera zvykla na Thutmoseův smysl pro humor, začala se snažit o to, aby ho taky rozesmála košilatými příběhy a oplzlými vtipy. Ahmose se nejdříve smála s Thutmosem, ale když věnoval víc pozornosti Mutnofret, každý jeho úsměv v Ahmose vyvolával bodnutí žárlivosti. Mutnofret se brzy na polštářích opřela dozadu, protáhla se na slunci, zavřela oči a položila si hlavu, aby vynikl její holý, měkký krk. Její tělo bylo dlouhé a zvlněné jako zákruty řeky, zralé jako Eset a krásné jako píseň.

„Mmm, to slunce je tak příjemné, nemyslíš?“

Thutmose se jen napil vína, ale očima přešel z Mutnofretina obličej po linii krku a nadrech k měkce kulatému břichu a bokům, které prosvítaly pod sluncem zalitými šaty. Ahmose stiskla rty a odvrátila zrak. Palčivě si uvědomovala nepatrnost svých ňader a nevyzrálou svému mladému tělu. Vedle Mutnofret byla plochá jako oblázek. Přála si, aby se vrátili na břeh.

„Přinesl jsem vám malé dárky,“ řekl Thutmose. „Co na to říkáte? Máte zájem?“

Mutnofret se okamžitě posadila, předklonila se a natáhla ruce. Thutmose zvedl zpod stolku kožený váček, vytáhl z něj drobnou věc zabalenou v modrém plátně a položil ji Nofret do dlaní. Dívka otevřela oči a odhrnula látku. „Ach! Co je to za kámen?“ Byl to přívěsek z nějakého lesklého, zářivě bílého kamene vytesaného do tvaru přikrčené lvice.

„To není kámen,“ odpověděl Thutmose. „Je to slonovina. A tak bílá je proto, že jsem ji pro tebe nechal vyřezat teprve včera. Zeptal jsem se na tebe tvé matky; říkala, že se ti v divokosti nic nevyrovná. Napadlo mě, že lvice se pro tebe bude dokonale hodit. Doufám, že se ti líbí.“

„Je krásná,“ řekla Mutnofret a přitiskla si přívěsek k srdci. „A vyřezaná pro mě. Do tak krásných detailů! Vezmu si ji na svatební hostinu. Podívej, Ahmose.“

Zvedla lvici, aby si ji Ahmose mohla prohlédnout. Byla to opravdu nádherná práce. V tlamě s poodhrnutými pysky bylo vidět ostré bílé zuby. Oči lvice byly malé, tvrdé, jiskřivé kousky obsidiánu. Thutmose musel tak zručnému umělci zaplatit velkou sumu.

„A tady je tvůj dárek, Ahmose.“ Ahmose se zarděla. Jen Nofret a chůva z dětství používaly zdrobnělou podobu jejího jména. Naplňovalo ji obrovskou radostí, že ji Thutmose oslovuje s takovou láskyplností.

Podal jí balíček v červené látce, větší a těžší než Mutnofretin. Ahmose ho stiskla v rukách, aniž by ho rozbilila. Byl dlouhý zhruba jako její dlaň a hrbolatý. Takže další soška.

Když odhrnula červené plátno, pohled jí oplácela bohyně Mut. Ahmose se prudce nadechla. Soška byla nádherná. Mutin obličej, paže i holá ňadra byly z růžového alabastru, vlasy z gagátu a šaty naleštěné do oslnivého lesku. Na hlavě jí spočívala dvojitá egyptská koruna ze slonoviny a červeného jaspisu, jemná jako pero a na ranním světle průsvitná.

„Pro tebe, má bohy vyvolená manželko.“ Thutmose mluvil lehkovážně, jako kdyby ten dárek byl pouhou tretkou a jako kdyby oslovení *manželko* myslel žertem. Ale Ahmose svírala sošku bohyně Mut, jako kdyby ji nikdy neměla pustit, a její srdce lnulo k jeho slovům, jako by mu vdechovala život.

Ahmose se otočila, aby ukázala svůj dárek sestře. Nofretin úsměv byl křečovitý a jejích očí se vůbec nedotkl.

5. KAPITOLA

„Myslím, že jsi měla s Thutmosem pravdu,“ řekla Mutnofret.

Po večeři pozvala Ahmose ke společné koupeli. Ležely v Mutnofretině obloženém bazénu, uvolněné a tiché. Na hladině splývaly drcené bylinky, jejichž zemitá vůně se mísila s párou. Objevily se dvě Nofretiny služebné s kotlíkem horké vody. Obrátily ho do lázně a Ahmosiny nohy oblilo horko, z něhož se zachvěla rozkoší.

Setkání a flirtování s Thutmosem Mutnofret podle všeho usmířilo. Samozřejmě byla pořád zhrzená a někdy to dávala najevo, ale zdálo se, že chce obnovit blízkost, jež mezi sestrami byla až do toho dne v trůnním sále.

„V čem jsem měla pravdu?“ zeptala se Ahmose líně.

„Že je vhodný.“ Mutnofret se ve vodě obrátila na břicho. Zvedla se na lokte, prohnula záda a její hýždě se zvedly z vody jako dva dokonalé oblé ostrůvky.

Ahmose se posadila a překřížila si ruce přes malá ňadra. „Jsem ráda, že se ti líbí. Ty jemu určitě taky. Myslím, že bude dobrý manžel, ty ne?“

„Hm, mnohem lepší než mít za manžela dítě. Má tak silné ruce.“

Ahmose se do tváří hrnula červeň. Lázeň byla příliš horká. „Už bych šla ven. Vydrhneš mě?“

Nofret se zvedla z vody, elegantní jako křídlo ibise. Z těla jí stékala voda a ve světle košů s ohněm se třpytila na jejích

křivkách. Podala Ahmose ruku, aby jí pomohla vstát. Přejela Ahmosino tělo pohledem a povytáhla koutek úst.

„Co je?“

„Potřebuješ vytrhat chloupky, sestřičko. Zavolám služebnou. Jsou velice dobré, nikdy jim neunikne ani chloupek.“

Čekaly, až dorazí žena s pinzetou a oleji, a navzájem si drhly kůži měděnými páskami a oklepávaly vodu na zem, kde jim kolem nohou vytvářela kaluže. Po ospalosti horké koupele to byl osvěžující pocit.

„Jak se má ta tvoje malá severská kamarádka?“ zeptala se Mutnofret, zatímco přejížděla škrabkou po Ahmosiných zádech.

„Aija? Asi tak dobře, jak jen může. Brzy bude rodit.“

Mutnofret zamlaskala. „Chudinka. Je hrozně drobná.“

Škrabátko na Ahmosině kůži syčelo jako kočka. Ahmose se zachvěla. „Jak to myslíš?“

„Porod je nebezpečný. Riskantní,“ odpověděla Mutnofret lehkovážně. „Víš, co o něm říkají.“

„No... jistěže je nebezpečný, někdy. Ale nemyslíš si, že by Aija byla ve větším nebezpečí než jiné ženy, nebo ano?“

„Je tak mladá, Ahmose.“

„Není o tolik mladší než ty.“

„Taky mě nevidíš s velkým břichem. Nikdy bych takhle neriskovala, dokud bych si nebyla jistá, že jsem dost stará, abych přežila.“

Přežila? „Nesmysl, Nofret! Spousta žen v Aijině věku má děti.“

„A spousta žen v jejím věku taky při porodu zemře. Ale mluvmе o příjemnějších věcech. Vidím, že tě to rozrušuje.“

Ahmose se rozklepaně zamyslela nad jinými tématy. „Nikdy jsem se neuměla tak dobře oblékat jako ty, Nofret. Co si mám vzít na svatbu?“

„Rozhodně něco zeleného,“ odpověděla Mutnofret bez váhání. „Na tvé pleti vypadá zelená barva nádherně. Taky ti zvýrazňuje oči. V zelené jsi nádherná. Máš zelené šaty, vid? Víš, že jsem tě v nich viděla.“

Zelené šaty byly Ahmosiny nejprostší, pokud nepočítala potrhanou starou červenou tuniku. Byly praktické a pohodlné, ale nebylo na nich nic zdobného. „Jenže ty šaty jsou moc obyčejné.“

„Hlupáčku, nepotřebuješ vypadat, jako kdyby ses vykutálela z truhlice se šperky, ale abys byla krásná. Když se navlečeš do nóbl látek, zlata a šperků, budeš jenom vypadat nejistě. Velká královská manželka by měla vypadat sebevědomě, nemyslíš? Měla by vyzařovat přirozenou sílu.“

Ahmore se kousla do rtu. Mutnofret by jí neradila špatně. A Ahmore nikdy nevěnovala velkou pozornost módním trendům. Možná se v poslední době všechny ženy odívaly v prostším, střízlivějším stylu. Ahmore by o tom určitě nevěděla. U dvora vždycky dávala pozor spíš na to, o čem debatují politici, než jak se oblékají ženy.

„Dobře, vezmu si ty zelené. A co šperky?“

„Nebor si skoro nic. Musíš vypadat zdrženlivě. Zdrženlivost je velice elegantní. Tak se obléknu i já.“

„Děkuju, Nofret. Jsi hodná, že mi pomáháš.“

„Pomůžu ti, jak jen budu moct, Ahmore. Pořád jsme především sestry.“

Ahmore stiskla Nofretinu ruku. „A vždycky budeme.“

Dorazila Mutnofretina služebná a rozložila na dlouhou, vysokou lavici silný lněný ručník. Lavice stála pod fajánsem na stěně lázní. Ahmore si lehla na záda a prohlížela si obraz. Napjatě čekala, až začne utrpení s vytrháváním chloupků. Nespouštěla oči z nástěnného obrazu: nahé ženy na něm plávaly a dováděly v chráněné říční tůni za stěnou z vysokých papýrových listů. Mezi listy vyhlížel nějaký muž a pozoroval koupající se dívky.

Mutnofret zřejmě ten výjev připadal zábavný, ale Ahmore ho považovala za nevkusný. Dívala se na něj a pátrala v mysli, jak by měla udržet rozhovor v chodu, zatímco jí služebná vtírala olej do nohou a rozkroku.

„Jak dlouho podle tebe potrvá hostina?“

„Určitě hodiny.“

„Ještě nikdy jsem nebyla na svatbě. No... byla, když jsem byla malá, ale moc si z toho nepamatuju.“

„Já si vzpomínám na obě svatby, na kterých jsem byla. Vždycky na nich hraje hudba, k jídlu nosí desítky chodů a nevěsty i ženich dostávají dary.“

„Budeme tančit?“ Ahmose hrozně ráda tancovala.

„My ne. Musíme zachovávat důstojnost. Ale správci najmou ty nejlepší tanečnice z království, budou se předvádět hry, akrobati a recitátoři básní. Většina šlechty se opije a opilí šlechtici jsou zábavní.“ Mutnofret vklouzla do čistých šatů z bílého plátna. Zavázala si je a prohaně se usmála. „A po oslavě přijde svatební noc.“

„Svatební noc?“

Mutnofret se zasmála. „Ach, Ahmose, jsi tak roztomilá. Někdy zapomínám, jak jsi mladá.“

Služebná se zahihňala a zakryla volnou rukou úsměv.

„Co se stane?“ vyptávala se Ahmose.

„Tehdy nás náš manžel pojme.“

„Pojme?“

Mutnofret se znovu zasmála a přistoupila k lavici. Štípla Ahmose do líce, jako kdyby byla bezmocné dítě. „Připraví nás o panenství. Předpokládám, že jsi pořád panna, ne?“

„Ach, o tom vím. Jenom jsem ještě neslyšela, že by tomu někdo říkal *pojmut*.“

Mutnofret obrátila oči v sloup a suše řekla: „Takže přece jen nejsi tak mladá. Bála jsem se, že ti budu muset všechno vysvětlit. Jenom doufám, že nebude mít chuť na nás obě současně.“

„Ale jak by mohl? Má přece jenom jeden.“

Nofret a služebná vyprskly smíchy, jako kdyby se Ahmose podařil výborný vtíp.

„Zajímalo by mě, kterou z nás bude chtít jako první.“ Mutnofret se po tváři rozlil znepokojivý, zasněný výraz. „Dokážu skoro zapomenout na hanbu toho, že budu druhá manželka, když se můžu těšit na to, až budu v mít v posteli takového muže.“

Ahmose nakrčila nos. Vytrhávání chloupků ji dráždilo. Možná Nofret nepřekonala svoje zklamání tak dobře, jak Ahmose doufala. Aby starší sestru rozptýlila, zeptala se: „Jaké to je?“

Mutnofret se zajiskřilo v očích. „To já přece nevím.“

Služebná přestala s vytrháváním chloupků, odvrátila se a potlačila smích. Ahmose zůstala na sestru zírat s hrůzou a zároveň s obdivem.

„Ty už jsi to dělala! S kým?“

„Jistěže ne, Ahmose! To je mi nápad. Pářit se jako dobytek na polích – to je pro neurozené ženy. Já jsem byla vychovaná, abych se stala Velkou královskou manželkou. Co kdybych otěhotněla a nenosila bych faraonova syna? Naše kamarádky v harému by na týdny ochraptěly od drbů kolem takového skandálu. To bych jim nikdy nemohla udělat.“

Ahmose si byla jistá, že nemůže věřit Mutnofretině popření, ale pochybovala, že od své sestry získá nějaké další informace. „Přesto bych si přála vědět, co mám čekat.“

„No, z toho, co jsem slyšela, to poprvé hrozně bolí. A krvácíš jako pořezané tele. Ale pak už je to snesitelnější. Někdy.“

„Tak proč to vůbec někdo dělá?“

„No, asi kvůli dětem. Povinností ženy koneckonců je dát manželi dědice.“

„Ano, ale... ale slyšela jsem, jak si některé ženy povídají, jako kdyby se jim to líbilo.“

„Jsem si jistá, že každá žena před kamarádkami předstírá, že se jí to líbí. To je úděl žen. Ale komu by se líbila bolest a krvácení?“

Služebná si sbalila pinzetu a nádoby s olejem. „Jste hotová, vznešená paní.“

Ahmose se posadila. Najednou si připadala slabá a pokoušela se o ni zavraždit. „Ach, Nofret, jak to přečkám?“

Mutnofret k ní přisedla na lavici a krátce, pevně ji objala. „Budu tu pro tebe. Napořád budeme sestry, nezapomeň. Prozatím je nejlepší, když to pustíš z hlavy. Ještě zbývá něko-

lik dnů a máme plno práce, než vypukne svatební hostina. Vstaň, ať se na tebe podívám.“

Ahmore se nejistě postavila. Rozkrok ji po vytrhání chloupků štípal; připadala si rozbolavělá a mimořádně zranitelná. Třásl se jí ruce, jak si toužila zakrýt rozechvělé tělo. Místo toho si dala ruce v bok a doufala, že tak bude vypadat sebevědoměji a ženštěji.

„Jsi krásná na někoho tak mladého,“ řekla Mutnofret, ačkoliv jako šestnáctiletá nebyla o moc starší než Ahmore. „Jsem hrdá na svou mladší sestřičku, ze které se brzy stane Velká královská manželka. Teď tě oblékáme.“

Když jí Mutnofret pomáhala do šatů, Ahmore se už dávno necítila tak mladá a bezvýznamná. Chtělo se jí plakat, ale přinutila se k úsměvu.